

ρίαν τῶν ἐθνῶν τῶν ἀστέρων καὶ τῶν τεχνῶν.

Ἡ μοναχὴ ἀφηγεῖτο τῷ νεανίᾳ τὴν ἱστορίαν τῶν ἀγίων, τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ἀνθέων.

Πρωῖον τινὰ καθ' ἣν ἡ καλογραῖα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς ὅπως ἀνανεώσῃ τὰ λευκὰ ἀνθὲς ἅτινα καθεκάστην ἐθετεν ἐντὸς δοχείων ἐκ τῶν τοῦ κοινοβίου ληφθέντων, πρὸς τέρψιν τῆς ὁράσεως τοῦ νεανίου, κρίνον τι ἔπεσε χαμαὶ ἐκείνη δὲ ἔσπευσε νὰ τὸ λάβῃ καὶ ἐπαναθέσῃ αὐτὸ εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον. Ἀλλ' ὁ Λουκιανὸς παρεκάλεσεν αὐτὴν θερμῶς νὰ τῷ δώσῃ τὸ ἄνθος ἐκεῖνο καὶ ἡ μοναχὴ εἰσήκουσεν αὐτόν.

Ὁ νεανίας, βλέπων αὐτὴν πλησιάζουσιν, ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως λάβῃ τὸ κρίνον, ἀλλ' ἡ μοναχὴ, μητρικῶς αὐτὸν ἀτενίσασα καὶ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων της θέσασα,

— Ἀφες, τῷ εἶπε, νὰ ἴδῃ πρότερον εἰς τὸ βάθος τοῦ κάλυκος, ἐὰν ᾖ σο φρόνιμος εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου.

Καὶ ἐξήτασε μετὰ σοβαρότητος τὸν κάλυκα τοῦ ἀνθους· εἶτα δέ,

— Ἀ, ἂ! ἀνέκραξε, τὸ ἄνθος μοὶ λέγει ὅτι ᾖ σο κακός!

— Τὸ ἄνθος εἶναι κακόν, ἀπήντησεν ὁ Λουκιανός, ἀφοῦ δὲν λέγει τὴν ἀλήθειαν.

— Εἶναι τωόντι αὐτὴ ἡ ἀλήθεια; ὑπέλαβεν ἡ μοναχὴ σείουσα ἐν εἴδει ἀμφιβολίας τὴν κεφαλὴν.

— Ὅπως εἶναι καὶ ἀλήθεια ὅτι εἶσαι ὡραία καὶ ὅτι σὲ ἀγκπῶ, Σωσάννα! ἀπήντησεν ὁ Λουκιανός.

Ἀντὶ νὰ ἐρυθριάσῃ ὡς εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας καθ' ἧς ὁ νεανίας τῇ ἀπέτεινε τὸν λόγον, ἡ καλογραῖα τοῦ Σαὶν Ροζὼ ὠχρίασεν ὡς τὸ ὅπερ ἐκράτει κρίνον.

— Ἰδοὺ, εἶπεν αὐτῷ ζωηρῶς καὶ τύπτουσα ἐλαφρῶς τὸ πρόσωπόν του διὰ τοῦ ἀνθους, ἐὰν μοὶ λέγῃς ψεύματα ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρήσῃ.

Τὰ πέταλα τοῦ κρίνου ἀπεφυλλίσθησαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πάσχοντος νεανίου. Οὗτος προσήλωσεν ἀκουσίως τοὺς ὀρθαλμούς ἐπὶ τῆς εἰκόνης τῆς Παρθένου, εἶτα δὲ ἐπαναγαγὼν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς μοναχῆς,

— Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί! τῇ εἶπε.

Ἡ μοναχὴ ἐρρίγησεν ἐλαφρῶς ὡς μαντεύσασα τὸν λογισμόν τοῦ νεανίου καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀνιέρου φράσεως δι' ἧς οὕτως εἶχεν ἐκδηλώσει αὐτόν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΙΕΡΕΜΙΑΣ

ΑΝΔΡΟΣ ΝΕΝΥΜΦΕΥΜΕΝΟΥ

Παραπολὺ εὐλαβὴς καὶ θεοφοβούμενος δὲν εἶμαι· παραδέχομαι ὁμῶς ὅτι ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν κόσμον ἐκ τοῦ μηδενὸς, τὸν πρῶτον ἄνδρα ἐκ φούκτας χύματος καὶ τὴν πρώτην γυναῖκα ἐκ μιᾶς τῶν πλευρῶν τοῦ πρώτου ἀνδρός. Ἐντεῦθεν δὲ καταφαίνεται πόσον ἀκριβῶς ἐστοίχισεν ἡ πρώτη γυνὴ εἰς τὸν πρῶτον ἄνδρα. Καὶ ὁμῶς ὅλον τὸ ἔξοδον τοῦ Κυρίου Ἀδάμ ἦν ἡ πλευρὰ αὐτῆ· διότι καὶ ὅτε ἡ Κυρία Εὐὰ διὰ τῆς λαίμαργίας της ἐφιλοδώρησεν εἰς ἡμᾶς τοὺς δυστυχεῖς ἀπογόνους της οὐ μόνον τὸν θάνατον, ἀλλὰ καὶ ζωὴν βασάνων μεστὴν, ἠναγκάσθη δὲ νὰ καταφύγῃ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς τοκλῆττας, δὲν ἐζήτει χρήματα παρὰ τοῦ ἀνδρός της διὰ νὰ παρίζηται τὰ τοῦ στολισμοῦ. Τὸ πράσινον αὐτῆς ἔνδυμα, τὸ ὅποιον ἐφόρεσεν ἐν τῷ Παραδείσῳ, ἦν προῖον τῶν ἐργοστασιῶν τῆς φύσεως· ἠδύνατο δὲ νὰ ἀλλάσῃ καθ' ἐκάστην ἡμέραν, καθ' ἐκάστην ὥραν ἔνδυμα χωρὶς ν' ἀναγκάζεται νὰ συμβουλευτῇ τὴν α' Ἐφημερίδα τοῦ Συρμούη. Ἦρκει μόνον ν' ἀπλώσῃ τὴν χεῖρά της πρὸς τὰ ἐν τῷ Παραδείσῳ δένδρα, καὶ εἶχε τὸ καλλίτερον ἔνδυμα.

Πόσων ὁμῶς φροντίδων καὶ μεριμνῶν, πόσων δυσπαρεσκειῶν, πόσων προὑπολογισμένων καὶ ἀπροὑπολογίστων ἐξόδων αἰτίαι γίνονται εἰς ἡμᾶς τοὺς ἄνδρας ἕνεκα τῆς ἀκατασχέτου πρὸς τὴν πολυτέλειαν ὁρμῆς των αἱ θυγατέρες τῆς Εὐας, δύναται, ἀναγνώστα, νὰ σᾶς τὸ εἶπῃ πᾶς νυμφευμένος καὶ ἰδίᾳ ὁ δυστυχὴς ἐγώ.

Ἡ σύζυγός μου — ἂν ᾔκουεν ὅτι τὴν ὀνομάζω σύζυγον καὶ οὐχὶ κυρίαν μου! — ἡ σύζυγός μου λοιπὸν ἔχει, χρεωστῶ νὰ τὸ ὁμολογήσω, πολλὰς ἀρετὰς καὶ πολλὰ πλεονεκτήματα. Εἶναι ὡς ἀρνίον ἄκακον, ὁσάκις δὲν ἐναντιώνωμαι εἰς τὰς θελήσεις της· εἶναι ὑποφερτὴ καὶ σιωπηλὴ, ὅταν ᾔνε μόνη· δὲν λέγει τὰ ἐξ ἀμάξης κατὰ τῶν ἀπουσιῶν φίλων της, ὅταν κοιμᾶται· δὲν ὑβρίζει οὔτε δέρει τὰς ὑπηρετίας μας, ὅταν αὐταὶ λείπωσι, καὶ μὲ θεωρεῖ τὸν ἀριστον τῶν συζύγων, ὅταν ἐκτελῶ εὐπειθῶς τὰς θελήσεις της. Ἐκτὸς ὁμῶς τῶν μεγάλων καὶ σπανίων ἀρετῶν τούτων ἔχει καὶ μικρά τινα ἐλαττώματα. Τὸ χειρίστον δὲ τῶν ἐλαττωμάτων της εἶναι ὅτι ἔχει τὴν μονομανίαν ν' ἀναπληροῖ διὰ τῆς

νης ὅσα θέλητρα δὲν τῇ ἐδώρησεν ἡ φύσις ἢ τῆς τὰ ἀφῆρεσεν ὁ πανδαμάτωρ χρόνος. Ἡ σύζυγός μου — σὰς τὸ λέγω μυστικά καὶ παρκαλῶ μὴ κάμνῃτε χρῆσιν — ἡ σύζυγός μου πρὸ πολλοῦ ἤδη δὲν εἶναι νέα πλέον· νομίζω δὲ ὅτι δὲν σφάλλω διόλου λέγων ὅτι εἶδε πέντε δωδεκάδας ἀνοιξέων — ἀφ' οὗ πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν εἶμαι σύζυγός της — καὶ ὅμως μ' ὅλα τὰ ἐξήκοντα ἔτη της — ἂν μὲ ἤκουε! — θέλει νὰ φαίνεται τόσον ὠραία, ὅσον δὲν ἦτο πρὸ τεσσαράκοντα δύο ἐτῶν, καὶ διὰ τοῦτο θυμωθεῖσα κατὰ τῆς σκληρᾶς φύσεως δικάζεται αἰωνίως μετ' αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς καλλονῆς καὶ τῆς νεότητος, τοῦ κατόπτρου. Εἰς τὴν δίκην τρίτην ἡ μὲν σύζυγός μου χάνει τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας της, ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας μου. Οὐδὲν μέσον δύναμενον νὰ τὴν βοηθήσῃ ἵνα κερδίσῃ τὴν δίκην διαφεύγῃ τὴν ὀξυδερκειάν της· οἱ πτυχιούχοι δὲ ἱματιουργοὶ, οἱ κομμωταὶ καὶ οἱ μυροπῶλαι εἰσὶν οἱ ἀπληστοὶ δικηγόροι οἱ παρακινούντες αὐτὴν νὰ ἐπιμένῃ θέλουσα νὰ κερδίσῃ τὴν δίκην.

Πολλοὶ ἐμβριθεῖς στατιστικοὶ ἀπέδειξαν δι' ἀριθμῶν ὅτι ὑπάρχουσι δέκα καὶ ἐννέα εἶδη *jurons*· οἱ στατιστικοὶ εἶπον τὴν ἀλήθειαν, διότι ἡ σύζυγός μου ἔχει καὶ τὰ δεκαεννέα εἶδη. Ἐλησμόνησα δὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν στηθοδέσμων της, καὶ γνωρίζω μόνον ὅτι πρὸ δύο ἡμερῶν μεταχειρίζεται τὸ *corsage plastique*, τὴν νεωτάτην τῆς ἀναπληρωτικῆς τῆς φύσεως ἐπιστήμης, ἐφεύρεσιν, ἣν πᾶσαι αἱ ἱματιουργοὶ θεωροῦσιν ὡς τὸ ἄκρον ἄωτον τῶν ἐφευρέσεων, μήτε τῶν τοῦ τηλεγράφου καὶ τῆς διὰ τοῦ ἀτμοῦ κινήσεως ἐξαιρουμένων.

Ἄχ!!! Ἀλλ' ἡ πλαστικὴ τελειοποίησις, ἣν ἡ ἀξιότιμος σύζυγός μου ἐπιχειρεῖ καθ' ἑκάστην πρωτὴν, εἶναι μηδὲν παραβαλλομένη πρὸς τὴν γραφικὴν. Ὡς πάντες σχεδὸν οἱ ἐπίσημοι ζωγράφοι πάντων τῶν αἰώνων, οὕτω καὶ ἡ κυρία μου ζωγραφίζει ἑαυτήν· μόνον τὸ ἀποτέλεσμα διαφέρει· οἱ ζωγράφοι ἐπιδιώκουσι τὴν ὁμοιότητα, ἐν ᾧ ἡ σύζυγός μου τ' ἀνάπαλιν. Τὸ κομμωτήριον της εἶναι ἀληθὲς ἐργαστήριον ζωγράφου· κλεῖει δ' ἐπιμελῶς πάντοτε αὐτὸ, ὡς ὁ ἀθάνατος Buonarrotti διὰ νὰ μὴ μάθωσι καὶ ἄλλοι τὴν τέχνην της. Οἱ περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Καλλιτεχνίας καταγινόμενοι γνωρίζουσι βεβαίως ὅτι ὁ Ῥαφαήλ Σάνζιο παρετήρησέ ποτε δι' ὁπῆς εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου, διὰ νὰ ἴδῃ τὸν μέγαν καλλιτέχνην ἐργαζόμενον. Τοιοῦτό

τι ἐπιχειρήσας καὶ γὰρ, ἀνεκάλυψα πόσῃ ἐπιμέλειαν καὶ ὑπομονὴν, πόσῃ καλαισθησίαν καὶ εὐφυΐαν ἔχει ἡ σύζυγός μου. Ἠπόρησα πῶς κατορθώνει νὰ ἐμβάπτῃ πάντοτε τὴν γραφίδα της εἰς τὴν προσήκουσαν πυξίδα, καὶ πῶς δὲν σφάλλει ἐνίοτε διὰ τὸ πλῆθος τῶν πυξίδων. Πρὸ τοῦ κατόπτρου εὐρίσκεται ἡ Κιρκασίνη, ἡ Ἀζουρίνη, ἡ Πορφυρίνη, ἡ Παρεΐνη, ἡ Βλεφαρίνη, ἡ Ὀφρυΐνη, ἡ Χειλεΐνη κ. λ. Ἡ Κιρκασίνη, ὡς ἐξ ὀφθαλμοῦ ἐβεβαιώθη, μεγαθύνει τοὺς ὀφθαλμοὺς, δίδουσα αὐτοῖς ἡδυπαθῆ ἐκφρασίαν. Ἡ Ἀζουρίνη καθιστᾷ τὴν ἐπιθερμίδα μαλακὴν, ὀλισθηράν καὶ διαφανή· ἡ Πορφυρίνη δίδει εἰς τὰ χεῖλη τὴν χαρίεσσαν ἐκείνην ἐρυθρότητα, τὴν ὁποίαν πάντες σχεδὸν οἱ ποιηταὶ ἀποδίδουσιν εἰς τὰ ἀντικείμενα τῶν λατρείων των. Ἄν δὲ δὲν ἐφοβούμεν μὴ φανῶ φορτικὸς, ἤθελον ἀναφέρει ὅτι ἡ Παρεΐνη χρησιμεύει πρὸς βαφὴν τῶν παρειῶν, ἡ Βλεφαρίνη πρὸς μήκυνσιν τῶν βλεφαρίδων, ἡ Ὀφρυΐνη πρὸς μεγαθύνουν τῶν ὀφρύων, ἡ χειλεΐνη ὅτι συνδυάζεται μετὰ τῆς πορφυρίνης, ἡ *Pâte diamantine* ὅτι καθωραίζει τοὺς ὄνυχας, καὶ τὸ *Fard Mexicain* ὅτι μαυρίζει ἐν ἀκαρεῖ τὰς λευκὰς τρίχας, παραλείπων τὴν *Poudre épilatoire*, *Poudre de riz*, *Eau de Venus*, *Eau Atheniène*, *Huile de dix millions de fleurs*, *Huile de Bismark*, *Eau de Sedan*, καὶ τὴν ἄπειρον πληθὺν τῶν λοιπῶν χρωματιστικῶν καὶ ὠραϊστικῶν ὑλῶν, τὰς ὁποίας μεταχειρίζεται ἡ κυρία μου.

Ἡ σύζυγός μου ἐγείρεται πολὺ πρωτὶ, δηλ. ὅταν ὁ ἥλιος διέτρεξεν ἤδη τὰ τρία τέταρτα τοῦ πρώτου ἡμίσεως τῆς ἡμερησίας ὁδοῦ του· εἰς τὰς 2 M. M. ἐξέρχεται τοῦ ἐργαστηρίου της. Παρέρχεται δὲ ἀρκετὴ ὥρα πάντοτε ἕως οὗ τὴν ἀναγνωρίσω, διότι καθ' ἡμέραν εἶναι ἀλλοία· ἐνίοτε μιμεῖται τὴν ἰταλικήν, ἄλλοτε τὴν Φλαμανδικήν σχολήν· ἐνίοτε εἶναι πρὸς τὰ ἄνω πνεῦμα καὶ πρὸς τὰ κάτω λεπτή, ἄλλοτε τὸ ἀνάπαλιν· ἄλλοτε φέρει σάγμα ἔμπροσθεν καὶ ἄλλοτε ὀπίσθεν. Ὅταν δὲ τὴν ἴδω κατὰ πρόσωπον τρέμω, φοβούμενος μήπως προΐουσης τῆς ἡμέρας σκοτισθῇ τὸ πρόσωπόν της, ἢ μήπως τὰ ἐπ' αὐτοῦ χρώματα, δυσχεροποιηθέντα ποτὲ, φιλονεικήσωσι καὶ ἐλθῶσιν εἰς χεῖρας, ἢ μήπως κατ' ὀλεθρίαν τινὰ σύμπτωσιν ἡ *Poudre de Riz* καὶ τὸ *Lait d'Aspasie*, διὰ τῆς ἀραιότητος κινήσεως καὶ ἑλξεως τῶν μορίων ἐνωθέντα, ἀποτελέσωσιν ποτὲ ριζόγαλον ἢ κρέμαν. Τὸ τοιοῦτον, χάρις τῷ θεῷ ἅπαξ μόνον συνέβη. Ἐν ᾧ

δηλ. εὐρισκόμεθα ποτε εἰς ἐσπερινὴν συναναστροφὴν παρὰ τῷ Κυρίῳ Φ. . ., ἡ σύζυγός μου ἀγνοῶ τί μαθοῦσα, ἀπεφάσισε νὰ λειποθυμήσῃ. Οἱ νέοι σπεύσαντες ἔχυνον ἐπὶ τοῦ προσώπου της Καίλινον ὕδωρ· τότε διὰ τῆς παρουσίας τοῦ ἀπλουστέρου τῶν χημικῶν διαλυτικῶν μέσων, αἱ Κιρκασσῖναι, Πορφυρίναι, Ἀζουρίναι, ὡς κυρίαι εὐερέθιστοι, ἐλθοῦσαι εἰς χεῖρας, ἀπετέλεσαν εἰδεχθές τι μίγμα, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ δυστυχὴς σύζυγός μου δὲν διέφερε κατ' οὐδὲν τῶν τριῶν ἀδελφῶν, αἵτινες ἐν τῷ Μακδὲθ τοῦ Σαϊκσπέρου ὀρχοῦνται περὶ τὸν λέβητα τῶν φαρμακίδων.

Ἐννοεῖς, ἀναγνώστα, εἰς ποίαν θέσιν εὐρέθην βλέπων τὴν σύζυγόν μου ἐκτεθειμένην οὕτως ἔχουσιν εἰς τὰ εἰρωνικά τῶν περιστώτων βλέμματα.

Κατ' ἀνάγκην δὲ, ἀφ' οὗ ὁ καλλωπισμὸς της ἀπαιτεῖ καθ' ἐκάστην πρωτὴν τόσας ὥρας, ἄλλας τόσας θὰ ἀπαιτῇ καὶ ὁ ἀποκαλλωπισμὸς, τὸν ὁποῖον ἐπιχειρεῖ κατὰ πᾶσαν νύκτα. Τότε ἀποθέτει πάντα τὰ πλαστὰ θέλγητρα, καὶ ἀποπλύνει τὰς ἐπὶ τοῦ προσώπου της ξένας ὕλας. Τὸ ὠραιότερον ἡμῖς τῆς συζύγου μου κεῖται τότε ἐρριμένον τῇδε κἀκείσε, ὅπως συναθροισθῇ καὶ τεθῇ εἰς χρῆσιν τὴν ἐπαύριον πάλιν ὅτε ἐκδοθήσεται ἡ βελτιωμένη καὶ διὰ πολλῶν προσθηκῶν ἐπηυξημένη ἐκδοσις τῆς συζύγου μου.

Πᾶσα δὲ τοιαύτη νέα ἐκδοσις μοὶ προξενεῖ νέα ἐξοδα καὶ νέας ἀνησυχίας. Ἐνῶ δηλ. ἡ σύζυγός μου καταγίνεται ὅπως κατασταθῇ Ἀφροδίτη, τὰ ἐν τῷ οἴκῳ μας εἶναι ἄνω κάτω. Τὰ κυμβία ἐρχονται ἐπὶ τῆς τραπέζης ἄνευ ὧτων, καὶ μὲ χεῖλη πολὺ καθαρὰ, αἱ σακχαροθῆκαι μὲ τεθραυσμέναις κεφαλῇς, καὶ τὰ ἀγγεῖα τοῦ γάλακτος μὲ οὐράς ἢ χεῖρας ὑποστάσας ἐγχειρίσεις· τὰ πινάκια πάσχουσιν ἀπὸ ἐσωτερικὴν διάστασιν, τὰ μαγειρικά σκεύη ἀπὸ ἀνιάτους περιεσφιγμέναις κήλας, καὶ τὰ χειρόμακτρα ἀπὸ ἑλκῃ παρημελημένα. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ φαγητὰ πάντοτε εἶναι ἡ ἄβραστα, ἡ καυμένα, ἡ ἀλμυρά, ἡ ἀνάλατα, ἡ δὲν τρώγονται ἀπὸ τὸ πολὺ πέππερι· ποσάκις δ' ἐφαγα μετὰ τοῦ ψητοῦ τρίχας τῆς μαγειροῦ! Καὶ ταῦτα πάντα ὑποφέρω ἀγογγύστως ὁ δυστυχὴς, διότι ἡ σύζυγός μου θέλει νὰ φαίνεται νέα καὶ ὠραία, ἐν ᾧ δὲν εἶναι!

Ποσάκις δὲν τῇ εἶπον ὅτι πρέπει ν' ἀρκῇται εἰς ὅσα ἡ φειδωλὴ φύσις τὴν ἐπροίκισεν, ἀφ' οὗ ἐγὼ ὁ σύζυγός της ἀρκοῦμαι. Ποσάκις δὲν τῇ ἐξήγησα ὅτι εἶναι μωρία τὸ νὰ θέλῃ νὰ προσκα-

λῇ διὰ τῆς βίας τὴνφυγοῦσαν νεότητα, καὶ ν' ἀφανίζῃ τὰ καθ' ἐκάστην πληθυνόμενα τρανὰ τοῦ γήρατος ἔχνη.

Ποσάκις δὲν ἐπανελάθον ὅτι ἡ ἀληθὴς ὠρικότης εἶναι ἡ ψυχικὴ, τὴν ὁποίαν οὔτε γῆρας οὔτε ἀσθένεια καταστρέφουσιν.

Ἄλλ' ἀλλοίμονον! τὰ πάντα εἰς μάτην! τὸ πάθος της εἶναι ἀνίατον· αὐξάνει ὁσημέραι, ὡς ἀποδεικνύουσι καθ' ἐκάστην οἱ πηχυαῖοι τῶν ἱματιουργῶν, κομμωτῶν καὶ μυροπωλῶν λογαραισμοί, τοὺς ὁποίους πληρώνω στενάζων. Καθ' ἐκάστην γίνεται φανατικώτερα, ἀναιδεστέρα, ἀηδεστέρα. Εἰς ἐμὲ δὲ τὸν δυστυχῇ σύζυγόν της ὑπολείπεται μόνον, προβλέπων ὅτι εἰς τὸ γῆρας μου ἕνεκα τῆς μονομηνίας της θὰ καταντήσω ἐπαίτης, ν' ἀνακουφίζω τὴν βαρυαλγεῦσαν καρδίαν μου διὰ τοιαύτων ἱερεμιάδων.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

A. KREUZER.

ΤΑ ΨΑΡΑ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΦΙΛΕΛΛΗΝΟΣ ΓΑΛΛΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ)

Π. ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ.

(Ἐλευθέρα μετάφρασις)

- «Ἀλλάχ! Ἀλλάχ! νικ' εἰς ἡμᾶς κ' εἰς τὸν Προφή-
[τὴν κλέος]
«Ἵψοῦται ἡ σημαία μας, Ψαρά, κ' εἰς τὰ βουνά σας·
«Τὰς ὀχυρώσεις σας, ἐχθροὶ, ἐρρίψατε ματαίως,
«Τὴν ἡτταν σας ἐστέψατε μὲ τὴν θρασυτητά σας.
«Ἐθριαμδεύσαμεν ἐμπρὸς! τὰ ξίφη καὶ τὸ πῦρ μας,
«Τοὺς σταυρολάτρεις πανταχοῦ Γκιουρ ἄς τιμωρή-
[σουν]
«Ἄς καταστρέψῃ γενεὰν ἀνήκετον ἡ χεὶρ μας,
«Οἱ βσσιλεῖς χριστιανοὶ δὲν θὰ τὴν
[ἐκδικήσουν,...